

Ἀπορρίπτει ὁμοίως τὴν κατὰ τοῦ Μ. Λιακοπούλου, Γ. Ζορμπᾶ καὶ Σταύρου ἀναφορὰν τῆς αὐτῆς ἡμέρας 21 Ἀπριλίου 1828.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἑκτὴν Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 25

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 17 Μαρτίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Νικολάου Δεκόντρη πρὸς τὸν Πρόξενον Γρόπιον, δι' ἧς παρασταίνει ὅτι τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1827 ἡ ἰονικὴ βομβάρδα του «Ὁ Μιχαήλ Ἀρχάγγελος», διοικουμένη παρὰ τοῦ Στεφάνου Κυπριώτου, ἐγυμνώθη κατὰ τὴν Θάσον ἀπὸ δύο περάματα, τὸ μὲν τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτου, διοικούμενον παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βασιλικῶ Τουμπιώτη, τὸ δὲ τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας, διοικούμενον παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου γραμματικοῦ της,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 5 Μαΐου 1828 διεύθυνσιν τῆς ἀγωγῆς εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον ἀναφορὰν τοῦ Ν. Δεκόντρη τῆς 17/29 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὸ Βρεταννικὸν Ἀντιπροξενεῖον τῆς Σάμου δηλοποίησιν τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Κυπριώτου τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, διὰ τῆς ὁποίας λέγει ὅτι ὅλα τ' ἄρπαγέντα παρὰ τῶν δύο περαμάτων ἀνήκουν εἰς τὸν Ν. Δεκόντρη,

Θεωρήσασα τὰ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου καὶ 11 Ὀκτωβρίου 1826 δύο πωλητήρια, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Στέφανος Κυπριώτης πωλεῖ εἰς τὸν Νικόλαον Δεκόντρη τὴν ἰονικὴν βομβάρδαν «Ὁ Μιχαήλ Ἀρχάγγελος»,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου 1827 δήλωσιν τῆς βομβάρδας,

Θεωρήσασα τὸν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1827 κατάλογον τῶν ἄρπαγέντων ἐκ τῆς ἰονικῆς βομβάρδας καὶ προσθήκην τῶν ζημιῶν,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου 1826 μέχρι 18 Φεβρουαρίου 1827 ἡμερολό-

γιον τῆς ἰονικῆς βομβάρδας, παρουσιασθὲν εἰς τὸν Βρεταννικὸν Ἀντιπρόξενον τῆς Λήμνου τὴν 29 Φεβρουαρίου 1827,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 5 Φεβρουαρίου 1827 μαρτυρικὸν τῶν προεστώτων τῆς Θάσου περὶ τῆς γυμνώσεως τῆς ἰον. βομβάρδας ἀπὸ τὰ δύο περάματα,

Θεωρήσασα τὸ ἀπὸ 5/17 Μαΐου 1828 ἀποδεικτικὸν τῆς παρὰ τοῦ Ν. Δεκόντρη κατατεθείσης ποσότητος 150 διστήλων εἰς τὸ ἐνταῦθα Αὐστριακὸν Προξενεῖον, ὡς δανεισθεῖς αὐτὰ παρὰ τοῦ Νικολάου Ἀλλημεριώτου,

Θεωρήσασα τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου μαρτυρίας τοῦ Νικολάου Παχῆ, Ζαχαρίου Παναγιωτίδη καὶ Μοναχάκη Κωνσταντίνου τῆς 14 Μαΐου 1828,

Θεωρήσασα τὰς ὁμολογίας τοῦ Νικολάου Ἀργύρη τῆς 20 Ἰουνίου 1828, τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1828 καὶ τοῦ Νικολάου Δεκόντρη τῆς 6 Ὀκτωβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὸ κατὰ Βασιλικοῦ Τουμπιώτη καὶ τῆς μετόχου τοῦ περάματος Χρυσάφου Παπουτζίνας πρόγραμμα τῆς 11 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1828 προᾶξιν τοῦ Προσωρινοῦ Διοικητοῦ Αἰγίνης, δι' ἧς ἐμεσεγγύησε τὰ πράγματα τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας κατὰ διαταγὴν τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας ὑπ' ἀριθ. 1248,

Θεωρήσασα τέλος τὴν ἀπολογίαν τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας καὶ τὸ εἰς αὐτὴν περικλεισθὲν μαρτυρικὸν ἐκ τοῦ ἐν Μεγάροις στρατοπέδου τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828, διὰ τοῦ ὁποίου βεβαιοῦται ἡ ἀπὸ τὰ ρηθέντα δύο περάματα γύμνωσις τῆς ἰον. βομβάρδας «Ὁ Μιχαὴλ Ἀρχάγγελος»,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι πρέπει νὰ ἐξετασθῶσι τέσσαρα τινά:

- 1ον) Εἶναι ἀληθὴς ἡ πειρατεία;
- 2ον) Εἶναι ὑπεύθυνοι ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι;
- 3ον) Ὑπάρχει ἀπόδειξις τῆς ποσότητος, τῆς ποιότητος καὶ τιμῆς τῶν κλαπέντων εἰδῶν;
- 4ον) Ὁ Δεκόντρης, ναύτης ἀπλοῦς, ἔχει δίκαιον νὰ παρασταίνη τοὺς γυμνωσθέντας;

Περὶ τοῦ 1ου ζητήματος:

Παρατηρεῖται ὅτι δι' ἐμπορικῆς ἀρχῆς καθολικῶς παραδεδεγμένης ὁ πλοίαρχος εἰς περιστάσιν ὁποιασδήποτε δυστυχίας χρεωστεῖ νὰ κάμνη τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα εἰς ὄντινα πρῶτον λιμένα φθάνει ἢ νὰ τὸ σημειώνη (run tarlo) καὶ νὰ τὸ τελειοποιῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκφορτώσεως.

Ὅτι τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα συντίθεται ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν ὁ πλοίαρχος κάμνει ἐνώπιον τῆς ἀνηκούσης ἐξουσίας, ἣτις ἔκθεσις ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῆς ἐρωταποκρίσεως τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν, ἂν ὑπάρχουν

Ὅτι οἱ ναῦται καὶ οἱ ἐπιβάται χρεωστοῦν ἕνας ἕκαστος χωριστὰ νὰ ἐρωτῶνται καὶ νὰ ἐρωτῶνται διὰ πᾶσαν περιστάσιν, διότι ἐὰν μετὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλοίαρχου ἀνεγινώσκετο αὕτη εἰς τοὺς ναύτας ἢ ἐπιβάτας χωριστὰ εἰς ἕκαστον ἢ, καὶ χειρότερον, εἰς ὅλους συγχρόνως, τὸ τοιοῦτον ἐν θαλάσῃ δυστύχημα ἤθελεν εἶσθαι ἀνώμαλον καθεαυτό.

Τούτου δοθέντος. ὁ Δεκόντρης παρουσιάζει ὡς ἀπόδειξιν τοῦ παθήματος ἡμερολόγιον ὅλον γραμμένον διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μελάνης, δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κονδυλίου, μὴ ὑπογραμμένον ἀπὸ τινος, εἰμὴ παρουσιασμένον εἰς τὸν Ἀντιπρόξενον τῆς Λήμνου καὶ χρησιμεῦον ὡς ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἀναγιγνώσκονται τὰ ἑξῆς:

«Θεωρηθὲν εἰς τὸ βρεταννικὸν τοῦτο Ἀντιπρόξε-νεῖον ἐπιστρέφεται εἰς τὸν πλοίαρχον Στέφανον Κυπριώτην, ὅστις μετὰ τοῦ πληρώματός του ἐβεβαίωσεν ἐνόρκως ἐν διηγήματι, ὅτι τὸ περιεχόμενον γραικιστὶ εἰς τὸ παρὸν ἡμερολόγιον τὸν συνέβη ἀπαρἀλλάκτως καὶ εἰς ἑνδειξιν κλ. Ἐν Λήμνῳ 29 Φεβρουαρίου 1827. Ὁ Βρεταννικὸς Ἀντιπρόξενος Ἀντ. Πόβοβικ Ἐστίμωρ».

Ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε λεχθέντα γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Δεκόντρης δὲν ἔχει τὴν νόμιμον ἀπόδειξιν τοῦ παθήματος τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Κυπριώτου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πλοίαρχος, δυνάμενος νὰ κάμνη τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημά του κατὰ τὴν πρέπουσαν τάξιν, δὲν τὸ ἔκαμε, ἡ διαγωγή του καθίσταται ὑποπτος καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰκασίας, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ζημία δὲν προῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκτεθεῖσαν αἰτίαν. Ἡ παροῦσα περίπτωσις μολοντοῦτο ἔχει εἰδικὰς περιστάσεις διὰ νὰ ἐκκλίνωμεν ἀπὸ τὰ κανονικὰ μετὰ λόγου ἀξιώματα περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐν θαλάσῃ δυστυχήματος τὴν ὁμολογίαν τῶν γυμνωτῶν.

Ὅποιονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ δοθὲν ἀπὸ τοὺς προεστῶτας τῆς Θάσου μαρτυρικὸν τῆς 5 Φεβρουαρίου 1827, οἷτινες μαρτυροῦσι τὴν κράτησιν καὶ γύμνωσιν τοῦ πλοίου, τὰ ἐξαγόμενα καὶ προσηλουῦντα τὴν προσοχὴν τοῦ Δικαστηρίου εἶναι:

1ον) Ἡ ὁμολογία τοῦ Νικολῆ Ἀργύρη, ναύτου καὶ συνεργάτου ἐντὸς τοῦ πειρατικοῦ πλοίου τοῦ Βασιλικοῦ Τουμπιώτου.

2ον) Τὸ μαρτυρικὸν τῆς 18 Σεπτεμβρίου σταλὲν ἐκ τοῦ ἐν Μεγάροις στρατοπέδου παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου, διευθυντοῦ ἐνὸς τῶν πειρατικῶν, ἂν καὶ μὴ ὑπογραμμένον παρ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὑπόσχεται τὴν ὑπογραφήν του εἰς τὸ αὐτὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι ὑπογραμμένον ἀπὸ διαφόρους μάρτυρας ἐπισήμους καὶ ἀξιωματικούς.

3ον) Ἡ μαρτυρία τοῦ Νικολάου Παχῆ, Ζαχαρίου Παναγιωτίδου καὶ Μοναχάκη Κωνσταντίνου, οἷτινες βεβαιοῦν ὅτι εἶδαν πωλούμενα εἰς τὴν Σκόπελον πράγματα, περὶ ὧν λαλεῖ ὁ Ἀργύρης καὶ τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Ἀναγνώστου.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ὡς ἀποδειγμένον ὅτι ὁ πλοίαρχος Στέφανος Κυπριώτης ὑπέφερε πειρατικὴν γύμνωσιν.

Περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος:

Εἶναι ὑπεύθυνοι ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι;

Διὰ τῆς ἀπὸ 9 Μαρτίου ἀναφορᾶς του, ὁ ἐνάγων ἐκατηγόρησε τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην, τὸν ἀδελφόν του Βασιλικὸν καὶ τὸν Ἀναγνώστην Παπαδόπουλον:

Δι' ἄλλης ἀναφορᾶς του τῆς 17 Μαΐου ἐκατηγόρησε τοὺς ρηθέντας ὅλους καὶ προσέτι τὴν Καλὴν Ἀγγελίαν ὡς κτήτορα τοῦ διοικουμένου πλοίου παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου.

Δι' ἄλλης τρίτης τῆς 1 Σεπτεμβρίου ὁ αὐτὸς ἐνάγων ἐκατηγόρησε τὸν Βασιλικὸν Τουμπιώτην, Χρυσάφων Παπουτσίαν καὶ Καλὴν Ἀγγελίαν.

Περὶ μὲν τοῦ Κωνσταντίνου Τουμπιώτη ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Νικολῆ Ἀργύρη, μάρτυρος τοῦ Δεκόντρη, ἐξάγεται ὅτι ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης τὸν ἐπεσκέφθη, τὸν ἀπέλυσε, ἔπειτα τὴν νύκτα ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Ἀναγνώστου τὸν ἐγύμνωσαν.

2ον) Ὅτι, ἐὰν ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης ἔπιασε διὰ νυκτὸς ἐν πλοῖον κ' ἔπραξε πειρατείαν, μένει νὰ ἴδωμεν, ἂν διότι εἶναι ἀδελφὸς ἢ διότι εἶναι κτήτωρ, ὡς λέγει ὁ Δεκόντρη, εἶναι ὑπεύθυνος ὁ Κωνσταντῖνος.

3ον) Μὴ λογιζομένη τὴν βάρβαρον ἀρχὴν νὰ εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἀδελφὸς διὰ τὴν πράξιν τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλὰ προσηλουμένη εἰς τὴν εὐθύνην τοῦ κτήτορος τοῦ πλοίου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν εἶναι ἀποδειγμένον ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο κτήτωρ τοῦ πλοίου.

2ον) Ὅτι, καὶ ἂν ἤμποροῦσε ν' ἀποδειχθῇ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποχρεωθῇ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Οἱ βαθμοὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς εὐθύνης κτήτορός τινος πλοίου εἶναι διάφοροι κατὰ τὴν χρῆσιν διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι διωρισμένον.

Ὅταν τὸ πλοῖον εἶναι διωρισμένον εἰς ἐμπορίαν, ἡ εὐθύνη περιορίζεται εἰς τὸ πλοῖον. Βάσις δὲ τῆς εὐθύνης εἶναι ἡ συγκατάθεσις καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ πλοιάρχου.

Ὅταν εἶναι διωρισμένον εἰς καθοπλισμὸν πολέμου, ἡ εὐθύνη ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως. Βάσις δὲ εἶναι ἡ προρρηθεῖσα.

Ὅταν δὲ εἶναι διωρισμένον εἰς πειρατείαν, ἡ εὐθύνη περιορίζεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις καὶ τὰ παρεπόμενά των. Βάσις δὲ εἶναι ἡ εἰς τὸν διορισμὸν συγκατάθεσις.

Τούτου τεθέντος, πρέπει νὰ ἴδωμεν, ἐὰν εἰς περιστάσιν πειρατείας ἐδόθη τὸ πλοῖον παρὰ τοῦ κτήτορος διὰ τοιοῦτον διορισμὸν ἢ εἰς ἀπουσίαν του τὸ ἐκυρίευσαν οἱ λησταὶ ἢ ἐὰν ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διὰ βίας πράξιν καὶ δὲν τὸ ἔκαμε.

Χρεωστοῦσα νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς ἡ Ἐπιτροπὴ τὰς περιστάσεις τῶν προσώπων, τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, διὰ νὰ προσαρμόσῃ τοὺς μετὰ λόγου κανόνας, παρατηρεῖ ὅτι, ἐὰν τις προσέξῃ τὸν νοῦν εἰς τὴν ὑπάρχουσαν ἀναρχίαν κατὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ εἰς τὰς πραττομένας ἀτιμωρητὶ δυναστείας πρὸς τοὺς κτήτορας πλοίων, καταλαμβάνει εὐκόλως ὅτι πολλὰ κακῶς ἐμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κτήτορος καὶ ὅτι ἐξ ἐναντίας χρεωστεῖ νὰ ὑποθέσῃ τὴν πρὸς τοὺς κτήτορας δυναστείαν, πρὸς κατάπανσιν τῆς ὁποίας πρέπει ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ τὴν ρητὴν ἢ σιωπηρὰν συγκατάθεσιν τοῦ κτήτορος διὰ συμμεθέξεως προγεγονυίας, συγγενομένης ἢ ἐπιγενομένης.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ταύτην ὀρμωμένη ἡ Ἐπιτροπὴ, παρατηρεῖ ὅτι καὶ ἂν ὁ Δεκόντρη ἀπέδειχνε κτήτορα τοῦ πλοίου τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην, τὸ ὁποῖον δὲν

ἔγινε, πάλιν δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς εὐθύνην διὰ μόνον τὸ ὅτι ἦτο κτήτωρ τοῦ πλοίου.

Ἐπομένως κρίνει ἀνεύθυνον τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην.

Περὶ τῆς Χρυσάφως Παπουτσίνας:

Αἱ αὐταὶ παρατηρήσεις ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν Παπουτσίναν καὶ ἂν ἤθελεν ἀποδειχθῇ (τὸ ὅποιον δὲν ἔγινεν εἰμὴ δι' ἑνὸς τῶν πειρατῶν) ὅτι συμμετεῖχε τοῦ πλοίου τοῦ Τουμπιώτου.

Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ὡς ἀνυποστήρικτον κατὰ πολλοὺς λόγους τὴν κατὰ τῆς Παπουτσίνας ἀγωγὴν.

Περὶ τοῦ Βασίλη Τουμπιώτου:

Ἐπειδὴ ἐβεβαιώθη: 1ον) ἀπὸ ἑνα τῶν πειρατῶν, τὸν Νικολῆν Ἀργύρη, ὅτι ὁ Βασιλικὸς ἦτον ὁ διευθυντὴς ἑνὸς τῶν πλοίων, καὶ 2ον) ἀπὸ τοὺς μάρτυρας Νικόλαον Παχῆν καὶ τρεῖς ἄλλους, ὅτι ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης καὶ ὁ Ἀναγνώστης Παπαδόπουλος μετεκόμισαν καὶ ἐπώλησαν πραγματείας τοῦ Δεκόντρη,

Ἡ Ἐπιτροπὴ, θεωρήσασα ὅτι καλεσθεῖς ὁ Βασιλικὸς Τουμπιώτης δὲν ἐνεφανίσθη, μολονότι ἐξεδόθη πρόγραμμα καὶ μολονότι παρῆλθον περιπλέον 40 ἡμέρας, Εὐρίσκει ὑπεύθυνον τὸν αὐτὸν Βασιλικὸν Τουμπιώτην.

Περὶ τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου:

Ἐπειδὴ ὑπάρχει κατ' αὐτοῦ ἡ ὁμολογία τοῦ συνενόχου Νικολῆ Ἀργύρη, ὑποστηριζομένη ἀπὸ τοὺς μάρτυρας Νικόλαον Παχῆν καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους, καὶ πρὸς τούτοις ἀπὸ τὴν δηλοποίησιν τοῦ αὐτοῦ Ἀναγνώστου, ἐπιβεβαιωμένην ἀπὸ ἐπισήμων μάρτυρας, ἂν καὶ μὴ παρ' αὐτοῦ ὑπογραμμένην,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκει ὁμοίως ὑπεύθυνον τὸν Ἀναγνώστην Παπαδόπουλον.

Περὶ δὲ τῆς Καλῆς Ἀγγελίνας:

Ἐκτὸς τῶν περὶ ιδιοκτησίαν λεχθέντων διὰ τὸν Κωνσταντῖνον Τουμπιώτην καὶ Παπουτσίναν, ἐφαρμοζομένων ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλὴν, παρατηρεῖται προσέτι ὅτι ἡ χήρα αὕτη ὁμολογεῖ ὅτι, ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός της, δυναστικῶς τῆς ἐπῆραν τὰ δύο της πλοῖα, ἑνὸς τοῦ ὁποίου ἦτον διευθυντὴς κάποιος Ἀναγνώστης Παπαδόπουλος, ποτὲ γραμματεὺς τοῦ ἀνδρός της· ὅτι ἠγνοοῦσε ἡ δυστυχὴς αὕτη τί ἔκαμναν μὲ τὰ πλοῖά της, ὅτι, πωληθέντων αὐτῶν ἐπὶ δημοπρασίας, διὰ τὰς προσκλαύσεις της καὶ διότι πολλοὶ ὠφελοῦμενοι ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός της ἐνεφανίσθησαν ὡς ἔχοντες νὰ λάβουν, τότε αὕτη ἔλαβε τὸ ἑν πλοῖον, τὸ ὅποιον ἔκαμε γολέταν, καὶ ὅτι δὲν τὴν ἔδωκαν εἰμὴ μικρὸν δῶρον ὀλίγων γροσίων.

Θεωροῦσα λοιπὸν τὴν χηρείαν αὐτῆς, τὴν ἀδυναμίαν, τὰ ὀρφανὰ της καὶ ὅτι τὸ δοθὲν δῶρον ἦτο περιφρόνησις ὡς πρὸς τὴν γενομένην φθορὰν τῶν πλοίων,

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ ἐκλάβῃ ὑπεύθυνον τὴν Καλὴν Ἀγγελίαν, καθότι, μολονότι ἐκ τοῦ ἀνδρός της κυρία τοῦ πλοίου, τοῦτο ὅμως ἐλήφθη καὶ διευθύνετο ἀπὸ τὸν ποτὲ γραμματέα τοῦ ἀνδρός της ἐναντίον τῆς θελήσεώς της. Ὅθεν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πραγμάτων της μεσέγγυον λύεται.

Περὶ τοῦ τρίτου ζητήματος:

Τί ἔχασεν ὁ Δεκόντρης διὰ τὴν ἀποζημιωθῆ ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους;

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι ὁ Δεκόντρης ἦτο πάντοτε εἰς τοῦ πληρώματος.

2ον) Ὅτι ὁ πλοίαρχος Στέφανος Κυπριώτης μὲ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου διεύθυνεν εἰς τὸ Δικαστήριον ὁ Αὐστριακὸς Ἀντιπρόξενος Γρόπιος, δηλοποιεῖ ὅτι τὸ φορτίον ὅλον ἀνήκεν εἰς τὸν Δεκόντρη, πλὴν δὲν φαίνεται οὐδ' ἀνακαλύπτεται τίνος εἴδους, ποίας ποσότητος καὶ τιμῆς ἦτον αὐτὸ τὸ φορτίον.

3ον) Ὅτι ὁ Δεκόντρης ἐπαρουσίασε σημείωσιν πραγματειῶν, ἐξ ὧν ἐσύγκειτο τὸ φορτίον, καὶ ληφθέντων ἐνδυμάτων τοῦ πλοιάρχου καὶ ναυτῶν, πλὴν ἡ σημείωσις καὶ ἡ ἐπιτροπικὴ παραχώρησις τοῦ πλοιάρχου θεμελιοῦνται εἰς τὸ ψεῦδος.

α) Διότι ὁ πλοίαρχος δι' ἀναφορᾶς τοῦ τῆς 1 Μαρτίου 1827 πρὸς τὸν ἐν Σμύρῃ Βρεταννικὸν Πρόξενον δηλοποιεῖ ὅτι τὸ φορτίον ἀνήκει εἰς ἑαυτόν.

β) Προσκληθεὶς ὁ Δεκόντρης νὰ παρουσιάσῃ ἰσχυροτέραν ἀπόδειξιν, ἐπαρουσίασεν ἀντίγραφον δηλώσεως χρονολογημένης τὴν 10 Ἰανουαρίου 1827, ὑπογραμμένης ἀπὸ τὸν Στέφανον Κυπριώτην καὶ παρακαταθεμένης εἰς τὸ βρεταννικὸν Ἀντιπρόξενεῖον τῆς Λήμνου. Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ παράδοξος τύπος τῆς δηλώσεως ταύτης, ὁ ληφθεὶς ὅρκος παρ' ὅλων τῶν ναυτῶν, ἀγνοεῖται διὰ τί ἐπροστέθη τὸ «ἀποδεικνύται ἐνταῦθα ἐν διηγήματι» (in processo) καὶ ποῖον διήγημα ἀγνοεῖται ὡσαύτως.

Ἡ δήλωσις αὕτη περιέχει δύο σαφητικὰς περιστάσεις:

1ον) Ὅτι τὸ κεφάλαιον εἰς τὸ ἀπὸ Αἴνον διὰ Λήμνον ταξίδι ἦτο 7.500 γρόσια.

2ον) Ὅτι ὅλον τὸ πλήρωμα μετεῖχεν ἀπ' αὐτὸ ἐξίσου.

Ὅθεν ἐκ τοῦ ἔγγραφου τούτου ἀνακαλύπτεται ψευδής, ὅχι μόνον ἡ ποσότης τῆς σημειώσεως ἣτις περιέχει 15243 γρόσια κ.τ.λ., ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ Δεκόντρης εἶναι ὁ ἀφοριστικὸς κτήτωρ, ὡς αὐτὸς λέγει καὶ ὡς ἀναισχύντως διαβεβαιοῖ ὁ πλοίαρχος διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἔγγραφου τοῦ τῆς 4 Ἀπριλίου 1827, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Δεκόντρης ἔγινεν ἐνάγων.

Ἰδοῦσα ἡ Ἐπιτροπὴ παρουσιασθὲν ἀπὸ τὸν Δεκόντρη ἔγγραφον θαλασσίου χρέους (di cambio marittimo) καὶ ὅτι, ὡς φαίνεται, ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὡς ἀληθὲς καὶ ὑπάρχον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γυμνώσεως, τὸν ἐξέτασε κατ' ἐρωταπόκρισιν,

Παρατηροῦσα δὲ ὅτι ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε λεχθέντα ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν δύναται νὰ δώσῃ καμμίαν πίστιν εἰς τὸν Δεκόντρη, εἴτε διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀποδείξεων του εἴτε διὰ τὴν ἀντίφασιν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεών του,

Παρατηροῦσα ὅτι δὲν δύναται νὰ πιστεύσῃ ἄτιμον ἐπιχείρησιν, ἐπιχειρήσαντος τοῦ ἐνάγοντος ν' αὐξήσῃ τὴν ζημίαν, παρὰ τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ δίκαιον,

Παρατηροῦσα ὅτι εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν ὑπάρχει ἡ ὁμολογία τοῦ Ἀναγνώστου Παπαδοπούλου περὶ τῆς ἀφαιρεθείσης ποσότητος,

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

1ον) Καταδικάζει τὸν Βασιλικὸν Τουμπιώτην καὶ Ἀναγνώστην Παπαδόπουλον ἀλληλεγγύως νὰ πληρώσωσι τὴν τιμὴν τῶν περιγραφεισῶν πραγματειῶν εἰς τὸ ἐκ Μεγάρων σταλὲν μαρτυρικὸν τῆς 18 Σεπτεμβρίου 1828, ἀπὸ πολλοὺς μάρτυρας ὑπογραμμένον.

2ον) Ἡ ἐκτίμησις τῶν ρηθειςῶν πραγματειῶν θέλει γενῇ ἀπὸ δοκίμους ἐκλεκτέους ἀπὸ τὰ μέρη, καί, εἰς ἀπουσίαν τούτων, παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

3ον) Θέλουν πληρώσει ἀλληλεγγύως τόκον 15 τὰ % ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν πραγματειῶν, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατεσχέθησαν καὶ ἐλήφθησαν πειρατικῶς μέχρι τῆς πληρωμῆς αὐτῶν.

4ον) Ἐπειδὴ δὲ ὁ Δεκόντρος ὡμολόγησεν ὅτι δὲν εἶναι κεφαλιστὴς τοῦ ὅλου, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀβέβαιος ὁ βαθμὸς τῆς μετοχῆς του· ἐπειδὴ παρεστήθη ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἀναφερομένων μετόχων εἰς τὴν δῆλωσιν τῆς Σμύρνης,

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει:

Νὰ βληθῇ εἰς παρακαταθήκην ἡ χρεωστούμενη ποσότης παρὰ τῶν ρηθέντων Βασιλικῷ Τουμπιώτῳ καὶ Ἀναγνώστῳ Παπαδοπούλῳ καὶ νὰ διαμεῖνῃ ἕως οὗ οἱ κύριοι τῆς ποσότητος αὐτῆς νὰ ἐμφανισθῶσι νομίμως καὶ ν' ἀποδείξωσι νομίμως τὸν βαθμὸν τῆς ἰδίας αὐτῶν μετοχῆς ἕκαστος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην Ὀκτωβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μετὰ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 26

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1828 ἀναφορὰν τοῦ Δομηνίου Ρωσσέτου πρὸς τὸν Αὐστριακὸν Πρόξενον Γρόπιον, δι' ἧς ἀναφέρει ὅτι, μεταφέρον λεμόνι ἀπὸ